

Et hus med himmelvendte ruder

Et hus med himmelvendte ruder,
der lukker lyset fra det høje ind,
når solen selv imellem puder
har puttet sig og gemt sit gyldne skin.

Et hus hvor ånden har sit virke,
og sjælen finder næring til at gro,
hvor ord fra kærlighedens kirke
gi'r trøst og lader sindet søge ro.

Det hus er lagt, hvor vandet skiller,
hvor broen samler nu det brede sund,
det hus har også høje piller
og hviler dog i jordens ankergrund.

Det hus er skabt til vækst og hvile,
her sorg og glæde følger årets gang,
når tiden synes mest at ile,
da synger huset evighedens sang.

Nu lyder sangen fra de stemmer,
der ud af sjælens lyst gi'r huset liv,
med sang får ånden krop og lemmer,
som dengang ordet først befaled': Bliv!

Bliv da, du hus, min faste bolig,
som rummer alt, hvad der er mindst og størst,
en kilde, hvor jeg vender trolig
tilbage, når jeg slukke vil min tørst.

Poul Michael von Bülow 2016